

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

**DE ZAAK-M:
WAAROM MEDEA
HAAR KINDEREN VERMOORDDE**

Een toneelspel

door

Tom Bruynooghe

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2011
Nr.3091

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJFTIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier “aanvraag tot opvoering”. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE ZAAK-M: WAAROM MEDEA HAAR KINDEREN VERMOORDDE* op te voeren moet de naam van auteur *TOM BRUYNOOGHE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/033
ISBN 978-90-385-11627

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Tom Bruynooghe
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

DRAMATIS PERSONAE

(16 spelers)

MEDEA (V) :
 JASON (M) :
 KREON (M) :
 GLAUKE (V) :
 HERMIEN, kinderverzorgster (V) :
 ANTOON DE KONINCK (M) :
 PRESENTATOR (M/V) :
 CAMERAMAN (V/M) :
 PSYCHIATER (V) :
 PROFESSOR (M) :
 ADVOCaat (V/M) :
 AGENT 1 (M/V) :
 AGENT 2 (M/V) :
 RACIST (M/V) :
 KIND 1 (M) :
 KIND 2 (M) :

Er wordt gewerkt met interactie met het publiek. Een aantal personages kan vanuit de zaal opkomen, om zo die interactie nog te verhogen. De racist zit sowieso in de zaal, ook de bedrijfsleider (Antoon) en de panelleden kunnen uit de zaal komen.

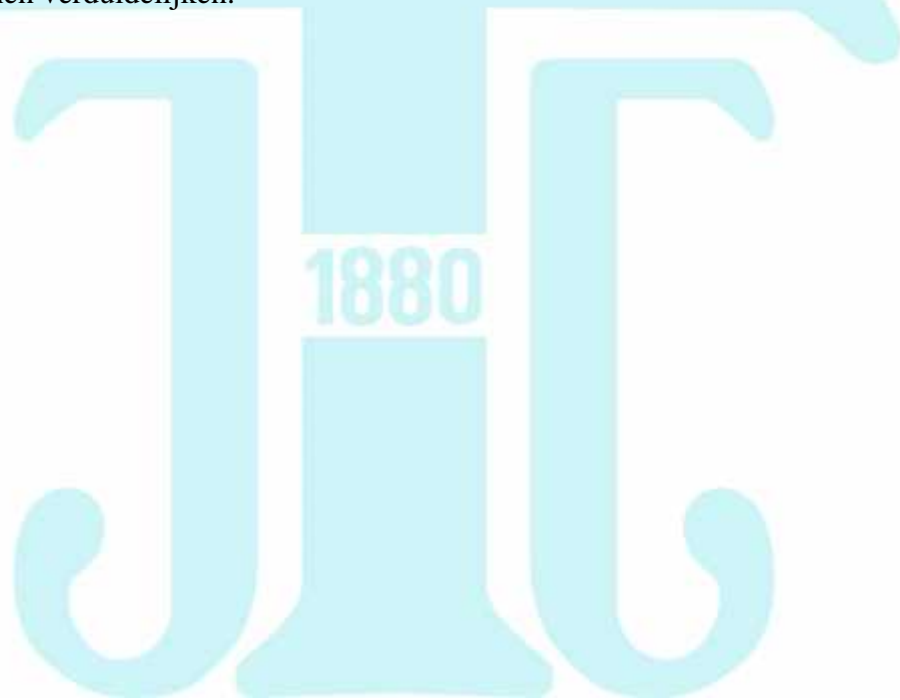
KORTE INHOUD

Een slordige 3000 jaar geleden, in een mythisch tijdperk, vermoordt een vrouw haar kinderen uit ultieme wraak op haar overspelige echtgenoot. Een klassiek gezinsdrama. Na de feiten staat de zonnegod klaar met zijn wagen om deze tragische figuur aan de wraak van de overlevenden te onttrekken. Maar wat als er geen zonnewagen is? Wat als er geen goden zijn? Wat als je Medea bent en je moet je verantwoorden? Niet alleen tegenover jezelf, maar tegenover alle betrokkenen en de gehele wereld? Want iedereen leeft mee en deze zaak laat niemand onberoerd. Zelfs niet als je dat al zou willen. We leven in het jaar 2010...

Vandaag speelt een gezelschap *Medea*. Tijdens het applaus beeldt de hoofdrolspeelster zich in hoe het zou zijn om Medea te zijn. Om niet meer te spelen maar te zijn. Vandaag. In onze maatschappij. Samen met haar kruipen we in de huid van de bekendste moordende moeder aller tijden.

DECOR

De zaak-M situeert zich op drie verschillende niveaus, die best ook in het decor/lichtplan aanwezig zijn om het geheel helder te houden voor het publiek. Een eerste niveau is de **gevangenis** waar Medea ondervraagd wordt en bezoek krijgt van haar echtgenoot. Vanuit haar gevangenis ondergaat ze een aantal flash-backs naar haar **verleden**, dat op een ander niveau weergegeven kan worden. Een derde niveau bestaat uit een **duidingshow** die het verleden van Medea en het verschijnsel van de kindermoord becommentarieert. In Medea's cel kan een televisietoestel aanwezig zijn waarmee ze naar die show kijkt, om zo de drie niveaus met elkaar te verbinden. Sowieso worden deze niveaus naarmate het stuk vordert meer en meer verbroken en lopen ze in elkaar over. Een interessante piste is om de duidingsshow in een televisiestudio te situeren, waarbij er live met camera's kan gewerkt worden, die de verschillende niveaus nog kunnen verduidelijken.

Intro

(Medea, agent 1, agent 2)

MEDEA : (*Overdreven emotioneel acterend*) Vrouwen van Korinthe, ik heb de drempel van mijn huis overschreden opdat jullie me niets te verwijten zouden hebben. Ik schep niet op over mijn daden, maar steek ze ook niet weg. Ik weet dat velen zich graag doen gelden, in de besloten omgeving van hun huis of in het openbaar. Anderen krijgen door hun stille manier van leven het schandelijk stempel der onverschilligheid toegewezen. Er is geen gerechtigheid in de ogen der mensen die hun naaste haten op het eerste gezicht, voor ze zijn hart goed doorgronden, en zonder dat hij hen iets misdaan heeft. Er is geen gerechtigheid meer. Een vreemde moet haar uiterste best doen zich aan te passen aan de stad, en ik prijs de stedeling niet die om zijn trots te handhaven een doorn in het oog is van de burgers, uit pure onbeschaamdheid.

Het onverhoopte onheil dat me heeft getroffen, heeft mijn ziel in de vernieling gebracht. Ik ben verloren en nu ik van het leven de vreugde heb laten varen, wil ik sterven, vriendinnen. Want de man in wie ik alle vertrouwen gesteld heb, dat weet ik goed, is uitgedraaid de slechtste der mensen te zijn, mijn echtgenoot.

Van al wat met een ziel en een verstand op deze aarde rondloopt, zijn vrouwen de ellendigste wezens. Zij moeten voor een overmaat aan geld een echtgenoot krijgen en zo een meester over hun lichaam verwerven, het ene al erger dan het andere. En daarbij is de angst groot of ze een slechte zullen krijgen dan wel een goede. Het is oneervol te scheiden voor vrouwen en weigeren kunnen ze een echtgenoot niet. Als een vrouw een leven met nieuwe gewoontes en wetten is aangegaan, moet ze een zienares zijn, van thuis uit niet onderwezen hoe ze het best kan omgaan met haar man. En als die dingen door ons goed uitgevoerd zijn, en onze echtgenoot het juk van het huwelijk niet met moeite draagt, dan, en dan alleen, is het leven benijdenswaardig. Maar indien niet, is het beter te

sterven.

Wanneer een man zich ergert aan lieden van zijn gezelschap binnen in zijn huis, dan haalt hij door naar buiten te gaan de kwelling van zijn hart weg, door zich tot een vriend of leeftijdsgenoot te wenden. Maar wij zijn genoodzaakt naar één persoon alleen te kijken.

Ze zeggen wel dat wij een ongevaarlijk leven leiden in de beschutting van onze huizen, terwijl zij voor meerdere eer en glorie van het vaderland strijden met de speer in de hand. Ze hebben het verkeerd. Ik zou wel drie keer liever achter een schild willen staan dan één keer een kind te baren.

Maar u en ik, wij hebben niet hetzelfde verhaal meegemaakt, want u heeft een stad en een ouderlijk huis, levensgeluk en het gezelschap van vrienden, terwijl ik, alleen en thuisloos, geschandaliseerd word door een man, uit den vreemde, als verovering, een barbaarse, meegevoerd, zonder moeder, zonder broeder, zonder enige verwant om een toevlucht toe te zoeken voor deze ellende.

Eén ding zou ik van u willen vragen: als er voor mij een uitweg of een list gevonden kan worden, om het recht te laten zegevieren over mijn slechte echtgenoot, over de man die zijn dochter aan hem schonk en over de vrouw die hem tot man krijgt, zwijg dan.

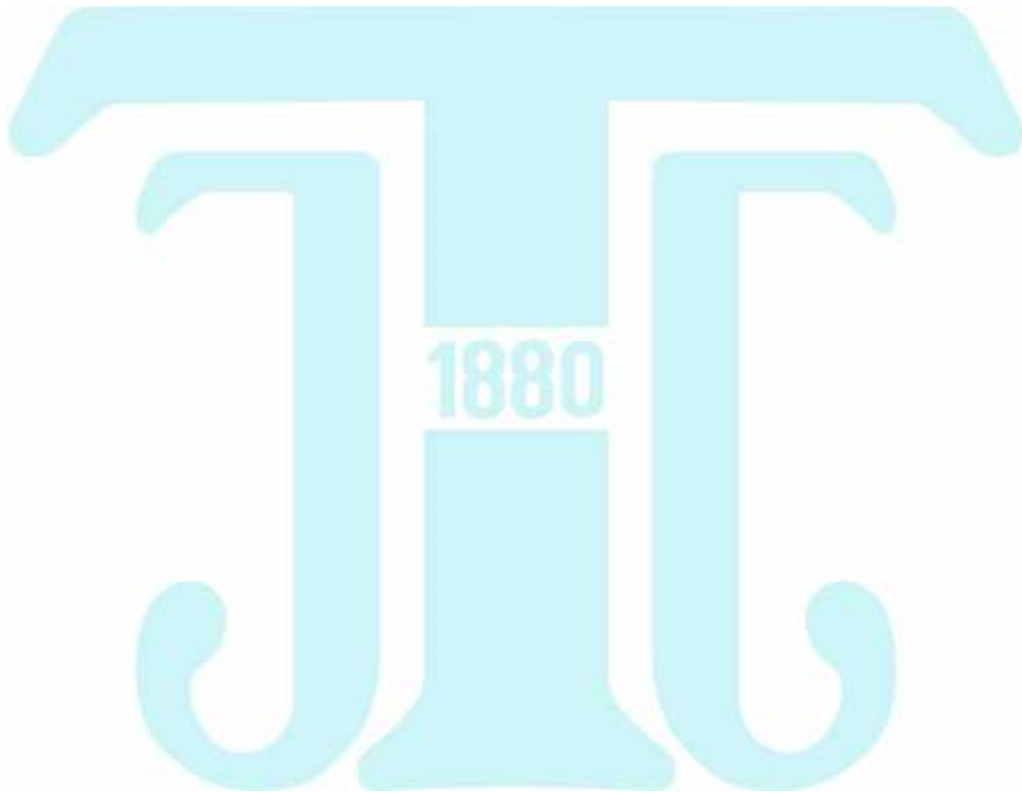
In alle dingen is een vrouw vol vrees, zwak reeds bij het aanschouwen van strijd en zwaard. Maar als ze in haar eer gekrenkt is in het huwelijksbed, bestaat er geen moorddadiger geest dan de hare.

(Applaus door claqueurs in de zaal. De acteurs uit het Medeaverhaal (Medea, kinderen, Kreon, Glauke, Jason, Hermien) komen buigen. Agenten komen op uit de zaal.)

AGENT 1 : Wie van jullie heeft de rol van Medea?

(Men wijst niet-begrijpend naar Medea.)

AGENT 2 : Dan arresteren wij u in de naam der wet wegens de moord op uw zonen.

Proloog

(Presentator, Cameraman, Jason, Medea)

PRESENTATOR : Goedenavond, dames en heren. Wellicht heeft u ook reeds het tragische nieuws vernomen op deze zender. In een huiskamer in ons voor de rest rustige en veilige land heeft zich een familiedrama afgespeeld. Een jonge vrouw van buitenlandse origine, met de naam Medea, heeft er haar beide zonen in koelen bloede afgemaakt.

Ons productiehuis heeft besloten een show te wijden aan de psychologische vraag die een dergelijk drama ons stelt: hoe kan een vrouw haar eigen kinderen vermoorden? Waarom heeft Medea dit gedaan? Voor het eerst in de geschiedenis van onze nationale televisie nemen we u mee in het hoofd van een moordnares. We spreken met experts, met kennissen van deze vrouw en beloven u in primeur het eerste interview met haar gedupeerde echtgenoot. Dit wordt een uniek moment in televisieland, dat kan ik u nu al garanderen. Uiteraard is uw mening over deze zaak ook welkom. Uw sms'en met vragen, opmerkingen en uitlatingen kan u kwijt op het gekende nummer. De opmerkelijkste berichten worden in onze uitzending opgenomen.

CAMERAMAN : Bruno wist al sinds zijn tiende dat hij later presentator wilde worden. Op school moest -of liever mocht- hij altijd iedere show presenteren en na het middelbaar volgde hij logischerwijs een opleiding drama. Hij startte bij een lokale radiozender, maar liet zich daar al gauw opmerken en kwam bij de televisie terecht. Een nieuwe wereld ging voor hem open. Hij deed alles voor zijn job. Als het moest, bleef hij dag en nacht doorwerken. Ik was die ochtend met hem meegereden naar de studio. Hij had geen oog dichtgedaan, vertelde hij me. Deze uitzending was de belangrijkste van zijn loopbaan, zo vertelde hij. Als hij goede kijkcijfers haalde, en daar had hij het volste vertrouwen in, was hij gelanceerd en maakte hij kans op een eigen wekelijkse show, zijn jeugdroom.

PRESENTATOR : Maar laat ik u eerst wat meer vertellen over deze vrouw, Medea,

zodat jullie goed weten welk vlees we vanavond voor u in de kuip hebben. Het verhaal van Medea en haar echtgenoot Jason laat zich bekijken als een echte Hollywoodfilm. Jason is de dappere soldaat die het terrorisme wil gaan uitroeien in Medea's vaderland. Medea is naar inheemse maatstaven een ontwikkelde vrouw, wat wil zeggen dat ze naar school geweest is. Ze heeft in haar stad, of dorp, zelfs de functie van dokter. Of tovenaars? Even tussendoor een kleine wedstrijdvraag voor de kijker: heeft Medea een erkend diploma of niet? Sms uw antwoord naar het gekende nummer en maak kans op een dvd-speler. Zoals u al kunt raden heeft Medea haar status niet zomaar verworven. Nee, ze heeft die titel aangezien ze de dochter is van een belangrijk krijgsman uit die streek. Een krijgsman die banden heeft met Al Qaeda, omdat dat nu eenmaal in de mode is bij rebellen.

CAMERAMAN : Hij bleef het maar herhalen in de auto. Zo zenuwachtig had ik hem nog nooit gezien, normaal heeft hij altijd alles onder controle. Hij herhaalde het als een mantra: "Deze show wordt het begin van mijn carrière. Dit is mijn moment. Deze show wordt het begin van mijn succes!" Wie had durven denken dat het het einde van zijn carrière zou betekenen?

PRESENTATOR : Terug naar Jason. Iedereen weet natuurlijk dat terroristen uitroeien niet de echte reden is van zijn opdracht in Medea's land. In werkelijkheid is hij op zoek naar het symbool van de absolute macht dat zich daar ergens zou moeten bevinden. Een moeilijke opdracht, waarmee ze hoopten van hem af te zijn in het Westen, waar hij bekend staat als te kritisch. Zijn opdracht bestond erin het gulden vlies op te sporen. Het magische gulden vlies.

JASON : We vochten om olie. Het zwarte goud, het gulden veld dat nog steeds een symbool is van de absolute macht. Ik was er op uitgestuurd om de grote bronnen te detecteren en hiervoor een licentie in de wacht te slepen voor het vaderland. Ik was een simpele soldaat. Ik wist dat het welslagen van mijn opdracht me een stap hoger op de ladder kon plaatsen. Ik wilde de hoogste.

PRESENTATOR : De plaatselijke leiders wilden dit natuurlijk niet zomaar afstaan. Daarom bedachten ze een proef waarbij ze hoopten dat Jason het leven zou laten. Ze hadden een grote ijzeren stier die vuur spuwde, waartegen de dappere held het zou moeten opnemen.

JASON : Ze hadden de modernste tanks, gekregen van een bevriende mogendheid. Of laten we zeggen van een mogendheid met dezelfde vijanden. Die spuwden raketten zoals een jongen kersenpitten. Of zoals een draak vuur spuwt.

PRESENTATOR : Bovendien moest hij drakentanden zaaien op een akker. Voor elke tand die hij zaaide, rees een soldaat uit de grond op.

JASON : Ik had het gevoel dat er voor elke kogel die ik in de vijandelijke linies pompte, vijf soldaten bijkwamen.

PRESENTATOR : Hij zou het nooit gehaald hebben, als daar Medea niet geweest was.

JASON : Ik werd getroffen in mijn zij. De pijn kronkelde door mijn lijf als een kolonie rode mieren. Ik zou het nooit gehaald hebben, als daar Medea niet geweest was.

PRESENTATOR : Zodra Medea deze soldaat zag, leek het alsof een godin haar hart in vuur en vlam gezet had. Ze kwam dan wel uit een primitieve beschaving, de liefde was voor haar geen onbekend begrip. Ze viel voor haar soldaat als een Julia voor een Romeo, zelfs al wist ze dat een relatie onmogelijk was. Toch voelde ze dat ze hem moest helpen. Als tovenaars van het dorp had zij natuurlijk allerlei drankjes en zalfjes om ervoor te zorgen dat hij niet gedeerd werd door het vuur en had zij haar eigen manier om de soldaten te verslaan.

MEDEA : Ik zag hem toen ik tussen de gewonden op het slagveld de eerste hulp verleende. Hij lag in zijn eentje tussen een aantal van de onzen. Hij was zo mooi. Ik wist dat ik hem niet mocht helpen, maar ik deed het toch. Ik ondersteunde hem en bracht hem naar een geheime plek, waar ik hem verzorgde. Met mijn eigen handen.

PRESENTATOR : Ze had een zalfje dat ze op hem smeerde om tegen het vuur te kunnen. Met haar eigen handen.

JASON : Haar handen. Het eerste dat ik me herinnerde toen ik bijkwam waren haar handen. Haar handen die me opgetild en in veiligheid gebracht moeten hebben. Haar handen die minutieus mijn wonden onderzocht moeten hebben. Haar helende handen. Ik voelde ze nog als ze er even niet was. En als ze er was, waren haar handen er ook. Ik voelde me veilig in die handen.

PRESENTATOR : Haar handen sleepten hem erdoor. Maar dat was lang niet alles dat ze deden. Toen ze van zijn queeste hoorde, hielpen ze hem het gulden vlies

stelen. Ook al moest Medea bij deze daad haar broer doden.

JASON : Medea wist dat haar broer een officiële volmacht over de belangrijkste oliebronnen had. Hij was makkelijk te misleiden. Met de juiste handtekening op de juiste documenten kon ik teruggaan naar huis. Het gulden vocht, de olie, was het onze.

MEDEA : Ik wist dat mijn daad betekende dat mijn broer zou sterven. Mijn vader zou hem dit niet kunnen vergeven. Niet waar de mannen bij waren. Ze zouden razend zijn. Ze zouden iemand zoeken om hun woede op te koelen. Ik zou er niet zijn. Liefde vraagt offers. Laat dit het mijne zijn. Een teken voor Jason dat mijn liefde onvoorwaardelijk en oneindig is.

JASON : Ik kwam terug en werd onthaald als een held. Ik werd bevorderd en Medea kreeg een functie in het militaire hospitaal. Toen mijn overste ziek werd, erg ziek, zag het er zelfs naar uit dat ik nog een stap hoger op de ladder zou kunnen klimmen.

PRESENTATOR : Om Jason aan de macht te krijgen, beging Medea haar volgende moord. Nummer twee. Ze begon er plezier in te scheppen.

MEDEA : Ik was de verpleegster van Jasons overste. Ik wist dat zijn dood Jason hielp. Ik wist niet wat ik moest doen.

JASON : Ik weet niet wat er gebeurd is in het hospitaal. Ik heb het haar nooit durven vragen. Feit is dat mijn overste gestorven is en dat een jaloerse collega direct de beschuldigende vinger gewezen heeft naar Medea. Anderen volgden. Het is niet moeilijk het vreemde af te wijzen.

PRESENTATOR : Verbanning volgde. Naar de plaats waar de gruwelijke feiten die hier vanavond centraal staan zich zouden afspelen. Ach, het zag er zo mooi uit eerst.

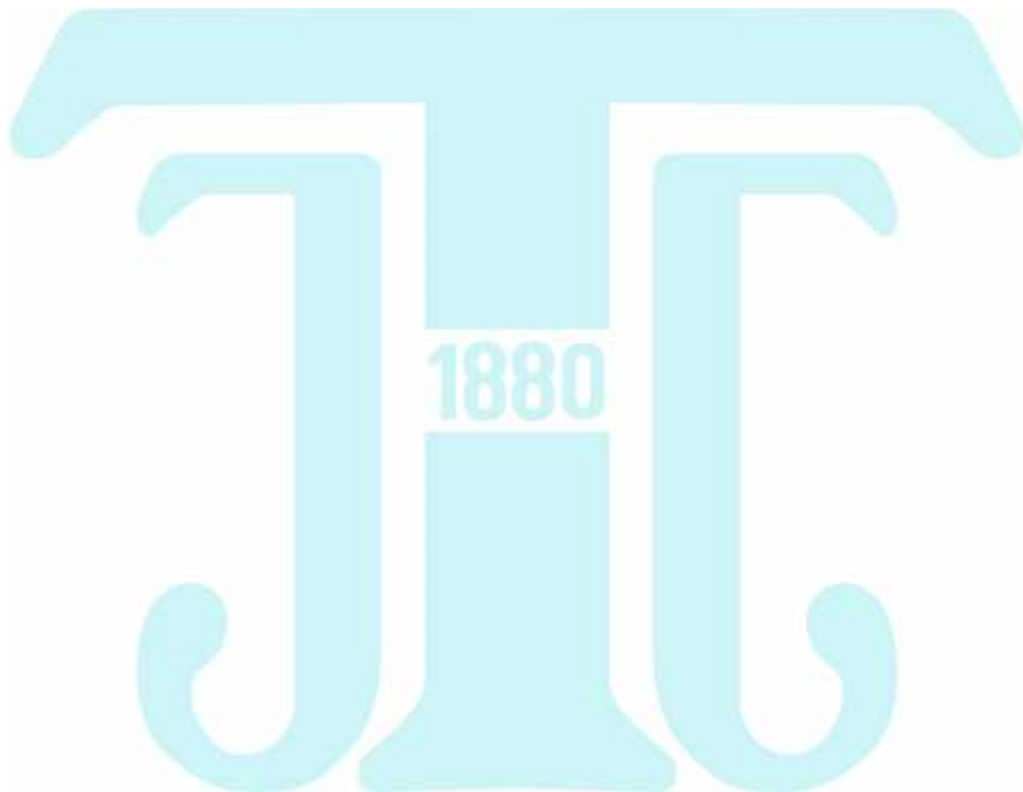
JASON : Alles leek perfect. Ondanks mijn overplaatsing kon ik mijn positie behouden. Meer zelfs, ik kon nog een sport hoger klimmen. De voorlaatste. Een plaats hoger en ik was waar ik zijn wilde. En de man op de sport boven mij was al oud. Maar hij had een jonge dochter.

MEDEA : Ik zag het aan zijn ogen. Ze waren troebeler dan vroeger. Het was alsof iemand, een indringer, het water van zijn ogen betreden had en het bezoedeld had met haar aanwezigheid. Ik zag het aan de blikken die hij met haar

uitwisselde. Het moment dat ze kruisten duurde te lang.

JASON : Haar ogen. Ze boorden door me heen als kogels en raakten me ergens dieper dan ik ooit geraakt dacht te kunnen worden. Als kolen in een kampvuur bleven ze nasmeulen in mijn ziel. Vanaf het moment dat ik haar zag, zou ik het nooit meer koud hebben. Haar mondhoeken verraadden wat ze van me dacht. Alles leek perfect. Ik had haar nodig om me dichterbij haar vader te brengen. Zij zou mijn toekomst zijn. Medea was verleden tijd.

MEDEA : Weggegooid. Niet meer nodig. Hij kende me nog niet...

EERSTE AKTE

De verbanning

(Agent 1 en 2, Hermien, Medea, Kreon)

AGENT 2 : Naam?

HERMIEN : T' Kindt, Hermien.

AGENT 2 : Leeftijd?

HERMIEN : Zesenvijftig.

AGENT 2 : Beroep?

HERMIEN : Kinderverzorgster.

AGENT 2 : Dank u wel, u kan uw verklaring beginnen.

HERMIEN : Ik wil in de eerste plaats benadrukken dat ik er alles aan gedaan heb het gebeurde te verhinderen.

AGENT 1 : U hebt niets te vrezen, mevrouw, vertelt u nu maar gewoon wat er gebeurd is.

HERMIEN : Zal ik beginnen vanaf die dag dat ze zich in haar kamer opgesloten had?

AGENT 1 : Begint u alstublieft van waar u dat wil, mevrouw.

HERMIEN : Hoe ze het te weten kwam van Glauke weet ik niet. Ik denk niet dat iemand het haar verteld heeft. Ik in elk geval niet. Zoiets weet een vrouw gewoon. Zoiets voelt ze. Ze wist het gewoon. En van de ene dag op de andere was het alsof iemand alle zuurstof uit het huis had weggezogen. Och, ze kon zo kwaad kijken. Naar ons, naar de kindjes, naar iedereen die onder haar ogen passeerde. Jason kwam niet meer naar huis. Als er iemand is die haar kende, was hij het wel. Hij wist wanneer hij beter niet thuis moest zijn. Maar wij? Wat moesten we doen? Zij had ons nodig en de kinderen hadden hun moeder nodig. O ja, ik ging jullie vertellen over die dag dat ze zich opgesloten had. Ik had de kinderen net van school gehaald. Ik zag dat de roddel zich al bij de andere ouders verspreid had. Ik was nog meer te weten gekomen. Ik wist niet hoe ik het Medea kon vertellen. Ik kon het haar niet vertellen.

AGENT 2 : Mag ik even verduidelijking vragen? Wat was u precies te weten gekomen?

HERMIEN : Mijn excuses, mevrouw. U kan dat niet weten. Het spijt me. Ik, ik had gehoord dat Jason haar het huis ging uitzetten. Het was zijn huis. Of nee, van het leger. En hij had het beloofd aan Glauke, om te tonen dat zijn liefde voor Medea over was. Ach, het moet hem ook pijn gedaan hebben.

AGENT 2 : En hebt u haar dat dan laten weten?

HERMIEN : Dat kon ik niet, dat kon ik echt niet. Toen ik thuiskwam... (*stilte*)

AGENT 1 : Vertelt u gerust verder, mevrouw.

HERMIEN : Toen ik thuiskwam... O, mevrouw, het is allemaal zo erg om daaraan terug te denken.

AGENT 1 : Dat begrijpen we, mevrouw, dat begrijpen we. Zal ik u iets te drinken halen?

HERMIEN : Neen, dank u, het gaat wel. Toen ik thuiskwam, toen ik de voordeur nog maar opengetrokken had, rolden haar weklachten ons al van ver tegemoet. Zij huilt, zij schreeuwt, zij vloekt, zij gaat tekeer als de duivel zelf. Ik wil niet dat de kinderen dit horen. Ik trek hen een zijvertrek in. Ik probeer hen te beschermen tegen deze scherpe woorden. Maar niets helpt. Geen plek in het huis kan deze giftige woordenstroom afweren. Over haar vaderland, over het verraad van haar man, over haar haat voor alles wat met hem te maken heeft. Ik houd mijn hart vast voor de kinderen. En er komt geen einde aan. De geluiden die door de muren heen gaan, doen vermoeden dat de slaapkamer een ravage is. Het gebonk, het breken van glas, de lange uithalen van haar snikken, ze blijven me achtervolgen in mijn dromen. En daar sta ik. Bij haar kinderen. Ik ga kapot. Als ik de vragende ogen van haar jongens zie, dan ga ik kapot. Ze snijden door me heen als messen. Wat moet ik hen vertellen? Wat moet er met hen gebeuren? Wat verstaan ze van wat hun moeder roept? Zoiets mag een kind niet horen! Zoiets mag een kind niet horen.

AGENT 2 : Mevrouw, wist Medea op dat moment dat ze het huis uit gezet ging worden?

HERMIEN : Neen, ik denk het niet. Maar ze zou het snel weten. De arme vrouw... Wat moest ze doen? Waar moest ze heen? In het dorp kende ze niemand. Maar iedereen kende haar. Ze was niet geliefd. Ze zou nergens welkom zijn. Er waren de verhalen, weet u. Je kan je nog zo goed wegsteken in een huis, de

verhalen glippen overal door. Ze zou vermoord hebben, werd gezegd. Om haar man hogerop te helpen. Ik wou dat niet geloven. Ik kon dat niet geloven. Als ik haar met de kinderen zag... Tot die laatste dagen. Toen... Ach, ze kon soms zo kijken...

AGENT 2 : Hoe is ze dan te weten gekomen dat ze het huis uit moest?

HERMIEN : Hij is het haar zelf komen zeggen, de smeerlap.

AGENT 1 : Jason?

HERMIEN : Neen, Kreon, Glaukes vader nog wel.

AGENT 1 : Waarom hij?

HERMIEN : Het huis was militair staatseigendom. En Kreon als hoogste legerleider dacht de bevoegdheid hierover te hebben. Hij mocht het nooit gedaan hebben. Hij moest niets weten van deze buitenlandse vrouw. Hij had toch moeten weten dat ze het als een provocatie zou opnemen. Hij kan toch zo stom niet geweest zijn?

KREON : *(was al aan het roepen tijdens vorige repliek)* Medea! Medea! Medea... en kijk niet zo kwaad naar me... Medea, ik moet je komen vertellen dat je niet langer welkom bent in dit huis. Als hoofd van de legerleiding heb ik het gezag je hier en nu te vragen het huis met onmiddellijke ingang te verlaten. En neem de kinderen mee alstublieft.

MEDEA : Wat? Hoe kan iemand het lef, de slechtheid hebben deze mokerslag toe te brengen op de puinhoop die mijn leven geworden is? Om olie te gieten op het vuur van mijn verdriet? Wat kan ik nog doen? Gedoemd om te branden, dat ben ik. En waarom? Kan u me dat soms vertellen? Waarom word ik hier het huis uitgezet?

KREON : We kennen beiden je verleden. Jouw aanwezigheid nu zou een gevaar inhouden voor mij en mijn dochter. Ik weet niet waar je allemaal toe in staat bent, maar de verhalen zijn niet mals voor je. Ik zet de enige stap die de juiste is.

MEDEA : De verhalen. Ach, de verhalen... Wie kent mij? He, wie kent mij?! Niemand! Maar de verhalen kennen ze wel allemaal. Alsof mijn naam in mijn vlees gebrandmerkt staat als het keurmerk van de duivel. Waarvoor is het dat u bang bent? Voor verhalen? Of is het mijn hoofd dat u angst aanjaagt. Ja, ik weet

veel. Ik hoop dat mijn kinderen nooit zoveel zullen weten als ik. Kennis is zo gevaarlijk in een maatschappij waar een elite het monopoly erop in zijn begerige handen wil houden. Het is voor mijn kennis dat u beeft. Voor de kennis van mij, een vrouw, een buitenlandse. Ach, mijnheer, waar bent u toch bang voor? U hebt me nooit iets misdaan, uw dochter heeft mij nooit iets misdaan. Mijn haat kent maar één richting en dat is mijn man. Ga nu toch weg, laat mij en vier de bruiloft van uw dochter en wees niet bang maar gelukkig. Het ongeluk zal ik wel hier bij mij houden, zodat het u nooit zal treffen.

KREON : Was ik niet wijzer, ik zou je nog voor vriendelijk aanzien. Neen, ik ken dat hart van jou. Door en door zwart. Je moet niets proberen. Je kent mijn bevel. Ga!

MEDEA : U zet me dus zonder meer mijn huis uit?

KREON : Het is mijn huis.

MEDEA : Had ik mijn eigen huis maar nooit verlaten.

KREON : Ik hou ook van mijn huis, mijn familie. Het is daarom dat je hier weg moet.

MEDEA : Houden van, dat is het ergste dat een mens kan overkomen.

KREON : Dat mag je zo niet zeggen.

MEDEA : U gaat niet bepalen wat ik mag en wat niet.

KREON : Ga nu en bevrijd me van mijn zorgen.

MEDEA : U? Zorgen? Wat weet u van zorgen? Bezorg mij er alsjeblieft niet nog meer.

KREON : Mijn bevel is duidelijk. Ga! Nu!

MEDEA : In alle bescheidenheid, mijnheer, dat kunt u niet doen. Ik ben er niet klaar voor. Denkt u zich eens mijn positie in. Waar kan ik heen? Ik heb tijd nodig om mijn vertrek voor te bereiden. Ik moet iemand zoeken waar ik terecht kan, ik moet toch zorgen dat mijn kinderen veilig zijn. U weet dat kinderen het dierbaarste bezit van een mens zijn...

KREON : Een klein moment van zwakte volstond. Ze had het gezien in mijn ogen. Ze sprong op die zwakke plek als een leeuw op haar prooi. En ik bezweek. Ik stond haar toe nog één dag te blijven. Om alles voor te bereiden. Had ik maar geweten wat ze voorbereidde. Ik had het maar al te goed moeten weten.

MEDEA : Wat moest ik nog doen? Wat kon ik nog doen? Het was gedaan! Het spel was uit, het doek was gevallen. Met mij was het gedaan. Met hen nog niet. Wat ik

moest doen, moest groots zijn. Nog nooit gedaan. Ik steek hun huis in brand. Tijdens de huwelijksnacht. Om hun gekrijs boven de vlammen uit te kunnen horen. Een hete nacht zal ik hen bereiden. Of ik laat hen slapen, sluip als een slang naar binnen en plant een mes in hun overspelige harten. Geen harstocht zal hen nog overvallen. Hoeveel kruiden ken ik niet die de dood veroorzaken? Een pijnlijke dood die tergend traag naar het hart opklimt. Ik zoek een pistool en schiet het leeg in hun buiken. Ik pak een bijl en hak hun hoofd eraf. Ik laat hen in stukken uiteen spatten door een explosie. En ik zal dansen. Dansen op wat van hen over is. En iedereen zal zeggen: de verhalen waren waar. Ze zullen me doden. Ach, wat was mijn leven nog waard? Ik had het gevoel dat ik in het nauw gedreven was. Ik was in paniek. Paniek door mijn eigen gedachten. Gedachten die ik niet thuis kon brengen. Zo was, zo ben ik toch niet? Kon ik echt zoiets menen? Ik smoorde de twijfel in mij in de kiem en ik hakte de knoop door. Vind ik nog een onderkomen, dan zal ik mijn moord in het geniep uitvoeren. Is er geen toekomst voor mij, dan zullen ze me leren kennen. Ik ben Medea!

Koorlied professor

(Presentator, prof, psychiater, advocaat)

PRESENTATOR : En we zijn heel blij een aantal gasten in onze studio te mogen verwelkomen. Van links naar rechts kan ik jullie voorstellen: professor Van Ghendt, classicus.

PROFESSOR : Aangename kennismaking.

PRESENTATOR : Mevrouw Versluis, psychiater.

PSYCHIATER : Ik ben zeer vereerd me in dit mooie gezelschap te mogen bevinden.

PRESENTATOR : En meester Vanderlinden, de advocaat van Medea.

ADVOCAAT : Een goede avond allemaal.

PRESENTATOR : Bovendien kan ik jullie al aankondigen dat we straks nog bezoek krijgen van niemand minder dan Jason, Medea's gedupeerde echtgenoot. Zo. Genoeg plichtplegingen. We gaan eraan beginnen. Dames en heren, geachte